

regler om fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m. m. i nærværende lovforslag.

Opmærksomheden henledes på, at bestemmelsen omfatter retsafgørelser og administrative afgørelser, uanset om afgørelserne er retskraftige, blot de kan fuldbyrdes i det land, hvor de er truffet. Endvidere omfatter bestemmelsen også midlertidige afgørelser.

Reglerne i § 5 betyder en væsentlig udvidelse af området for fuldbyrdelsen af afgørelser om forældremyndighed og samkvemsret. For det første kan alle administrative afgørelser fuldbyrdes på nordisk plan. For det andet omfatter bestemmelsen i § 5 en række afgørelser, der, selv om de er truffet af judicielle myndigheder, ikke ville kunne fuldbyrdes efter reglerne i domskonventionen. Som eksempel kan nævnes afgørelser om forældremyndighed over børn født uden for ægteskab og afgørelser om forældremyndighed over børn født i ægteskab, der ikke er truffet i forbindelse med en skilsmisse eller separation.

I stk. 2 foreslås, at afgørelser, forlig og aftaler ikke kan fuldbyrdes, hvis de strider mod afgørelser, forlig eller aftaler, der er truffet, indgået eller godkendt her i landet, medmindre de førstnævnte afgørelser skal have gyldighed i henhold til særlige regler herom. Sådanne særlige regler findes i ægteskabskonventionens art. 8. I bestemmelsen nævnes kun direkte forældremyndighedsafgørelser, men bestemmelsen antages også at omfatte sager om samkvemsret.

Til § 6.

Som nævnt under de almindelige bemærkninger til lovforslaget forudsætter man efter domskonventionen bindende virkning her i landet som betingelse for fuldbyrdelse. Motiverne til konventionen begrundet dette med, at en tidlig fuldbyrdelse, som i en vis udstrækning er hjemlet internt, ikke synes tilrådelig i de andre nordiske lande på grund af de vanskeligheder, der ville være forbundet med en tilbagegang af en tvangsfuldbyrdelse, der havde fundet sted i udlandet.

Der er blandt de nordiske lande enighed om, at vanskelighederne i vore dage ved en eventuel tilbagegang af en tvangsfuldbyrdelse, der er foretaget i et af de andre nordiske lande, ikke kan have et sådant omfang, at det bør hindre fuldbyrdelsen af de i bestemmelsen nævnte afgørelser.

Den afvejning mellem debitors og kreditors interesser, der har fundet sted internt, må det i store og hele også have gyldighed internordisk. Faren for debitor er ikke stor, og kreditors interesser må varetages. Kreditor er ikke beskyttet tilstrækkeligt ved de gældende regler om arrest. Arrest yder ham ikke beskyttelse mod andre kreditors retsforfølgning.

Debitors interesser varetages ved bestemmelsen om, at der ikke kan foretages fuldbyrdelseskridt, som går ud over en sikring af kravet. Denne regel medfører, at der ikke kan foretages tvangsauktion på grundlag af en afgørelse, der er omfattet af lovforslagets § 6. Den medfører endvidere, at fogedretten, hvis der er gjort udlæg i penge eller lignende, må tage disse i besiddelse og først udlevere dem, når afgørelsen har opnået retskraft. Fra hovedreglen undtages de tilfælde, der nævnes i retsplejelovens § 542, stk. 3, d.v.s. tilfælde, hvor de udlagte genstande er udsatte for fordærvelse eller væsentlig værdiforringelse, eller deres bevaring er forbundet med uforholdsmæssig omkostning. Også her må fogedretten sørge for, at auktionsprovenuet bevares, indtil retskraften er indtrådt.

Til § 7.

Reglerne i nærværende paragraf svarer på få undtagelser nær til reglerne i domskonventionen. Formuleringen af reglerne er dog ændret en del som følge af nye konventioner m. v., der er indgået efter domskonventionens ikrafttræden.

Om de enkelte ændringer og tilføjelser bemærkes:

Ad nr. 1.

Reglen svarer ganske til reglen i art. 10, stk. 1, i domskonventionen, selv om formuleringen er ændret. Vedrørende konventionen af 6. februar 1931 indeholdende internationalprivatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål henvises til bekendtgørelse nr. 23 af 14. februar 1974.

Ad nr. 2.

Reglen er ny og foranlediget af bestemmelsen i lovforslagets § 5. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Ad nr. 3.

Der findes en tilsvarende bestemmelse i domskonventionens art. 10, stk. 3. Den 23. marts 1962 indgik Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige en konvention om inddrivelse af underholdsbidrag, jfr. bekendtgørelse nr. 269 af 28. juni 1963. Fuldbyrdelsen af de afgørelser, der er omfattet af konventionen, sker efter de regler, der gælder for indenlandske tilsvarende afgørelser, d.v.s. efter lov nr. 150 af 24. april 1963.

Ad nr. 4.

Bestemmelsen svarer til art. 11, stk. 1, 1. led, i domskonventionen.

Ad nr. 5.

I henhold til art. 11, stk. 1, i domskonventionen kommer konventionens regler ikke til anvendelse på afgørelser og forlig vedrørende arveret, arvingers